

Trastens Klagan.

Det var grönskande vår, det var jublande fröjd
På hvar tufva var kärlek och smek.
Uti skogarnas snår och i rymderns höjd
Öfverallt hördes foglarnas lek.

I en blomstrande lund, hän till kärlekens ro,
Flög en trast till sin maka så säll;
På gungande gren byggde båda ett bo,
Och de sjöngo från morgon till qväll.

Under susande blad deras lycka blef stor,
Ty när sommarens sol brände varm,
Trastens maka hon qvad: ack jag lyckliga mor;
Se de små vid min fjädrade barm.

Deras lycka blef kort, man beröfvade dem
Deras glädje, de hjälplösa små,
Och då flögo de bort från sitt sköflade hem,
Och de sjöngo sin klagan som så:

Uti oskuldens vår o, hvad grymhet kan bo;
Han var glad och hans kind var så röd.
Men han gaf oss ett sår, ty han störde vår ro,
Och för oss var han värre än död.

När han sjelf växer upp skall han älska också
Bygga bo på en gungande grund;
Och med strålände hopp skall han fästa sig då,
Vid hvar frukt af sitt sälla förbund.

Men hans fröjd blir ej lång, när han vaknar en dag
Säger döden med isande röst:
Mins du störde en gång hemmets lycka, och jag
Tar nu bort dina små från ditt bröst.